

Harry Potter

Hoàng Tử Lai

Created by mercury

www.updatesofts.com
Ebooks Team

Chương 1

Một vị bộ trưởng của Thế giới khác

Đã gần nửa đêm, và Thủ tướng đang ở một mình trong phòng, đọc một bản thông cáo dài. Chúng trượt qua óc ông, không để lại một chút ý nghĩa nào, dù là nhỏ nhất. Ông đang chờ cú điện thoại của Tổng thống một đất nước xa xôi. Vừa tự hỏi bao giờ tên khi gió đó mới gọi điện, vừa cố dập tắt những kí ức không dễ chịu về một tuần làm việc dài, mệt mỏi, đầy khó khăn, trong đầu của ông không còn chỗ cho những việc khác. Càng cố tập trung vào tờ giấy trước mặt, khuôn mặt hảm hê của những đối thủ chính trị càng hiện ra rõ hơn trước mặt Thủ tướng. Có một đối thủ đã xuất hiện đi xuất hiện lại trên mặt báo, hẳn không chỉ kể về những lỗi lầm của Chính phủ (dù chẳng ai cần nhắc lại cả) mà còn chỉ ra nguyên nhân từng cái một và đổ lỗi lên chính phủ.

Nhịp tim Thủ tướng đập nhanh hơn khi nghĩ về những lời cáo buộc ấy. Chúng vừa không công bằng, vừa sai lệch. Bằng cách nào chính phủ có thể ngăn không cho chiếc cầu ấy sập? Thật quá xúc phạm, nếu cho rằng họ đã không đưa đủ số tiền vào việc chăm sóc chiếc cầu. Chiếc cầu chưa đến mười năm tuổi. Đến cả chuyên gia giỏi nhất cũng không thể lí giải vì sao nó bất ngờ sập, làm hơn một tá ô tô rơi xuống dòng nước thăm thẳm. Và ai dám nói là do thiếu cảnh sát nên hai vụ giết người kinh khủng và công khai đã xảy ra? Hay là chính phủ cần phải đoán trước được cơn lũ khủng khiếp và bất ngờ đổ vào Miền Tây, gây ra thiệt hại to lớn về người và của? Và có phải lỗi của ông không, khi mà một trong những ông bộ trưởng lờ mờ đã chọn đúng tuần này để cho thấy là từ bây giờ ông sẽ dành nhiều thời gian hơn cho gia đình?

"Một bầu không khí hỗn loạn đang bao trùm lên đất nước" đối thủ của ông khẳng định, giấu đi một cái cười sung sướng.

Thật không may, điều này hoàn toàn đúng. Thủ tướng cảm nhận được rõ ràng, mọi người đang có vẻ khủng hoảng hơn thường. Thời tiết u ám, với những đợt sương mù lạnh buốt giữa tháng bảy... Nó không bình thường chút nào...

Thủ tướng lật sang trang bản thông cáo, xem nó dài chừng nào, và từ bỏ. Vươn vai, ông rầu rĩ nhìn căn phòng. Nó rất đẹp với một chiếc lò sưởi cẩm thạch, kế bên những ô cửa kính, sưởi ấm căn phòng khỏi đợt sương mù bất thường. Nhún vai, Thủ tướng tới gần cửa sổ, nhìn vào đám sương mỏng bám trên thành kính. Chính lúc đó, ông nghe thấy một tiếng ho nhẹ.

Cơ thể ông như đông cứng lại, đối diện với hình ảnh đầy hoang sợ của mình phản chiếu trong tấm kính. Ông biết tiếng ho đó là của ai. Ông đã nghe thấy nó trước đây. Chậm chạp, ông quay mình lại, đối diện với căn phòng trống.

"Xin chào?" Ông nói, cố làm cho mình mạnh mẽ hơn.

Ông đã mong rằng sẽ không có ai trả lời ông. Tuy nhiên, một giọng vang lên tức thì, đầy quyết đoán, mạnh mẽ, như thể đã chuẩn bị sẵn những điều để nói ra. Giọng nói đến từ -- như Thủ tướng đã biết từ cái họ đầu tiên -- người đàn ông nhỏ bé giống -- cóc đội bộ tóc giả màu bạc trong bức tranh sơn dầu nhỏ, bản thiêu treo ở một góc tường.

"Gửi tới Thủ tướng dân Muggle. Chúng ta cần gặp nhau, khẩn cấp. Xin đáp trả tức thì. Thân mến, Fudge."

Người đàn ông trong bức tranh nhìn Thủ tướng đầy tò mò.

"Ờ..." Thủ tướng nói. "Đây không phải là thời điểm thích hợp cho tôi... Tôi đang chờ điện thoại, ông thấy đấy, của Tổng thống nước..."

"Việc đó có thể được sắp xếp lại" Bức chân dung nói ngắn gọn. Trái tim Thủ tướng rút cái bịch. Ông đã lo về chuyện đó...

"Nhưng tôi đang rất cần nói chuyện với..."

"Chúng tôi sẽ sắp xếp để Tổng thống không gọi cho ông tối nay. Thay vì thế, ông ta sẽ gọi vào tối mai." Người đàn ông nhỏ bé nói. "Xin đáp trả tức thì tới ngài Fudge."

"Tôi... ờ... rất hân hạnh..." Thủ tướng nói yếu ớt. "Tôi sẽ gặp ngài Fudge."

Ông vội vã trở lại bàn làm việc, vừa đi vừa vuốt thẳng chiếc cà vạt. Ngồi xuống ghế, ông cố gắng điều chỉnh khuôn mặt mình sao cho có vẻ thoải mái, không lúng túng, khi ngọn lửa xanh sáng rực lên dưới mặt đá cẩm thạch. Ông nhìn nó, cố tỏ ra không bối rối. Một người đàn ông bệ vệ xuất hiện trong ngọn lửa. Vài giây sau, ông ta bước ra ngoài, đứng trên một tấm thảm cổ, phúi sạch bụi trên chiếc áo choàng dài. Tay ông ta cầm một cái nón quả dưa màu xanh.

"Ah... Thủ tướng" Cornelius Fudge nói, bước về phía trước, giơ tay ra. "Thật vui khi gặp lại ông.."

Thủ tướng thật khó để đáp lại lời thăm hỏi này một cách chân thành. Vì vậy, ông không nói gì cả. Ông chẳng dễ chịu gì khi gặp lại Fudge, người thường xuất hiện không báo trước, và hơn nữa, kèm với ông ta bao giờ cũng là những tin xấu. Fudge lần này lại trông đầy lo âu. Ông ta gầy hơn, đầu còn ít tóc hơn, chỗ tóc đó bạc màu hơn, và khuôn mặt chứa đựng một cái nhìn nhảnh nhó. Thủ tướng đã thấy cái nhìn đó nhiều lần trong giới chính trị gia. Chúng không bao giờ báo trước điều gì tốt lành.

"Tôi giúp gì được ông?" Thủ tướng nói, chỉ tay về phía chiếc ghế cứng nhất trong căn phòng.

"Khó biết nên bắt đầu từ đâu." Fudge càu nhàu, ngồi xuống ghế, đặt chiếc nón quả dưa xanh lên đầu gối. "Một tuần tồi tệ..."

"Ông cũng thế hả?" Thủ tướng hỏi khô khan, mong rằng qua lời nói này Fudge có thể hiểu ông đã có đủ vấn đề để đối đầu với, và khó có thể giúp đỡ được Fudge chút nào.

"Dĩ nhiên." Fudge nói, dụi mắt đầy mệt mỏi, nhìn Thủ tướng đầy chán chường. "Tôi có một tuần tồi tệ y hệt anh bạn vậy. Cầu Brockdale... vụ giết Bones và Vance... chưa kể ở Miền Tây nữa..."

"Ông... ờ... của ông... ý tôi muốn nói là một vài người của ông có... có dính líu tới những... những chuyện này, phải không?"

Fudge nhìn Thủ tướng đầy lạnh lùng. "Dĩ nhiên rồi. Chắc chắn ông phải nhận thấy chuyện gì đang xảy ra chứ?"

"Tôi..." Thủ tướng ngập ngừng.

Chính thái độ này làm ông rất ghét những cuộc viếng thăm của Fudge. Dù sao thì ông cũng là một vị Thủ tướng, và rõ ràng không hề thích bị coi như một cậu học sinh ngớ ngẩn. Tuy nhiên, mọi việc đã như thế từ buổi đầu ông gặp Fudge, vào ngày đầu ông làm Thủ tướng. Ông nhớ nó rõ như ngày hôm qua, và hiểu nó sẽ ám ông đến hết đời.

Ngày đó, ông đang đứng giữa căn phòng, tận hưởng niềm vui chiến thắng sau bao năm mơ ước và làm việc, khi nghe thấy một tiếng ho ở sau lưng, giống như tối nay. Ông quay lưng lại, và thấy bức tranh xấu xí đang nói chuyện với mình, thông báo chuyến viếng thăm của Bộ trưởng Pháp thuật, và giới thiệu ông ta.

Thoạt đầu, Thủ tướng nghĩ cuộc vận động tranh cử quá sức và dai dẳng đã khiến ông quá mệt mỏi. Ông hoàn toàn khùng hoảng khi thấy bức chân dung nói chuyện với mình, dù điều này không thấm vào đâu so với lúc ông nhìn thấy một người - tự - xưng - là - phù - thủy - nhảy ra khỏi lò sưởi và bắt tay ông. Ông không nói được câu nào trong khi Fudge từ tốn giải thích rằng có những phù thủy sống bí mật trên trái đất, tuy nhiên, Thủ tướng không cần lo lắng về điều này, vì Bộ trưởng Pháp thuật quản lí Cộng đồng phù thủy, và ngăn ngừa Cộng đồng không Pháp thuật biết được về họ. Theo Fudge nói, đó là một công việc mệt mỏi, phải giữ tất cả theo đúng luật lệ, bao gồm từ Trách nhiệm khi dùng chổi bay, đến Điều khiển sự phát triển của cộng đồng rồng (Thủ tướng nắm chặt bàn làm việc khi nghe đến đây). Fudge vỗ vai

Thủ tướng bằng một cách rất ta – là – cha.

"Không việc gì phải lo lắng." Ông nói. "Chắc chắn anh bạn sẽ không bao giờ gặp lại tôi nữa. Tôi sẽ chỉ quấy rầy anh bạn khi có chuyện gì đó xảy ra bên chúng tôi, mà có thể gây hại đến dân Muggle – ý tôi nói là Cộng đồng không Pháp thuật. Còn không, chúng ta cứ sống khoẻ thôi. À, phải nói rằng anh bạn khá hơn tên tiền nhiệm rất nhiều. Hẳn cố gắng quăng tôi ra ngoài cửa sổ, cho tôi là một trò bịp của những đối thủ.

Thủ tướng tìm lại giọng nói: "Ông... ông không phải là một trò lừa bịp đấy chứ?"

Đó là hi vọng tha thiết cuối cùng của ông.

"Không" Fudge nhẹ nhàng. "Tôi sợ là không. Nhìn này."

Fudge biến tách trà của Thủ tướng thành một con chuột nhảy.

"Nhưng..." Thủ tướng nói, gần như lạc hẳn khỏi hơi thở, nhìn tách trà nhảy nhót "Tại sao... tại sao không có ai nói với tôi ..."

"Bộ trưởng Pháp thuật chỉ tiết lộ danh tánh với Thủ tướng Muggle vào ngày ông ta nhậm chức." Fudge nói, cất đũa phép vào túi áo. "Chúng tôi thấy đó là cách tốt nhất để giữ bí mật."

"Nhưng..." Thủ tướng kêu lên. "Tại sao... không có một vị tiền nhiệm nào..."

Đến lúc này, Fudge thật sự bật cười.

"Thủ tướng thân mến của tôi, anh bạn có định kể chuyện này cho ai không?"

Vẫn khúc khích cười, Fudge ném một chút bột vào lò sưởi, bước vào ngọn lửa xanh ngọc bích, biến mất sau một tiếng rít nhẹ. Vị thủ tướng đứng đó, bất động, và nhận thấy là ông sẽ không bao giờ, trong cuộc đời còn lại, dám nói về cuộc chạm trán này với bất kì một linh hồn sống nào. Ai trên thế giới bao la này có thể tin ông?

Phải mất một thời gian, ông mới qua khỏi cơn sốc. Lúc đầu, ông tự nhủ với bản thân hẳn Fudge đang bị ảo giác, gây nên do sự mất ngủ trong suốt chiến dịch vận động tranh cử mệt mỏi của ông ta. Cố gắng hết mình để quên đi buổi gặp mặt chẳng dễ chịu chút nào này, ông trao con chuột nhảy cho đứa cháu gái mình, và chỉ thị cho thư kí riêng gỡ bức tranh có hình người đàn ông nhỏ bé xấu xí, kẻ đã thông báo về chuyến viếng thăm của Fudge. Trước sự hoảng loạn của Thủ tướng, bức tranh không thể di chuyển được. Cho đến khi rất nhiều người thợ mộc, một hai người thợ xây, một nhà nghiên cứu lịch sử về tranh, và trưởng Toà thị chính thành phố đều không làm sao gỡ được bức tranh đó, thì vị Thủ tướng từ bỏ mọi cố gắng. Thay vào đó, ông ngồi mong đợi mọi chuyện sẽ không có gì biến động cho đến hết nhiệm kì này. Đôi khi, ông khó có thể tin vào mắt mình khi thấy người trong bức tranh ngáp dài, gãi gãi cái mũi, hay thậm chí đôi lần ra hẳn khỏi bức tranh, đi dạo, để lại những vết bùn nâu dài. Dù sao ông cũng tự tập cho bản thân không nhìn quá nhiều vào bức tranh, và tự nhủ rằng mắt mình đôi khi cũng có vấn đề.

Rồi, một tối hết như tối nay, ba năm về trước, Thủ tướng đang ở trong phòng một mình, khi bức tranh thông báo về chuyến viếng thăm đột ngột của Fudge. Fudge hiện ra từ lò sưởi, ướt sũng nước, trong tình trạng khẩn cấp đáng kể. Trước khi Thủ tướng kịp hỏi tại sao ông ta lại vẩy nước lên khắp [Axminster], Fudge đã bắt đầu ba hoa về một tên tội phạm Thủ tướng chưa bao giờ nghe tên: "Serious" Black, vài thứ như kiểu "Hogwarts", một thằng bé tên Harry Potter. Không thứ gì gợi được kể cả cảm giác mơ hồ nhất trong Thủ tướng.

"... Tôi vừa trở về từ Azkaban." Fudge nghiêng vành cái nón quả dưa, một lượng nước lớn nhỏ xuống túi áo ông. "Ở giữa Biển Bắc, anh bạn biết đấy... chuyến bay tồi tệ, bọn giám ngục thì khuấy động mọi thứ..." – ông ta lắc đầu – "... bọn chúng chưa từng để một vụ vượt ngục nào xảy ra cả... Dù sao cũng phải nhờ đến anh bạn đây giúp. Black được biết đến như một kẻ giết dân Muggle, và có thể hẳn đang chuẩn bị quay trở lại gia nhập hàng ngũ Kẻ - mà - ai - cũng - biết - là - ai - đấy. Nhưng dĩ nhiên, anh bạn đâu có biết Kẻ - mà - ai - cũng - biết - là - ai - đấy là ai, đúng không nào?" Fudge đưa mắt nhìn Thủ tướng đầy vẻ thất vọng, rồi nói: "Tốt hơn hết

là ngồi xuống, uống một chút whisky... Tôi sẽ cho anh bạn biết tường tận mọi chuyện..."

Thủ tướng rất bức khi bị ra lệnh cho ngồi xuống ngay ở trong văn phòng của ông, nói gì đến chuyện ông lại mang whisky ra mời kẻ vừa ra lệnh đó. Nhưng dù sao, ông vẫn ngồi xuống. Fudge lấy đĩa phép từ trong túi, vẩy ra hai cốc chứa chất lỏng màu hổ phách, đẩy một cốc về phía Thủ tướng, và lại gần một cái ghế.

Fudge nói chuyện khoảng hơn một tiếng đồng hồ. Tới một lúc, ông không nói ra một cái tên, mà viết lên giấy da và nhét vào bàn tay không cầm cốc của Thủ tướng. Khi Fudge đứng dậy chuẩn bị ra về, Thủ tướng cũng đứng lên.

"Vây là ông nghĩ..." Thủ tướng liếc mắt vào lòng bàn tay trái. "Chúa tể Vold..."

"Kẻ - mà - chớ - gọi - tên - ra!" Fudge gầm gừ.

"Tôi xin lỗi... Ông tin là Kẻ - mà - chớ - gọi - tên - ra vẫn còn sống sót, phải không?"

"À, Dumbledore nghĩ vậy đấy." Fudge nói, buộc dây áo choàng dưới cằm. "Nhưng chúng tôi chưa tìm ra hắn. Vì anh bạn đã hỏi tôi, nên tôi xin nói, hắn sẽ không nguy hiểm chừng nào hắn được trợ giúp, vì vậy Black mới là kẻ đáng lo ngại. Anh bạn sẽ cho đăng lệnh truy nã chứ? Tuyệt vời! Tôi mong chúng ta sẽ không gặp nhau nữa, Thủ tướng đáng kính!"

Nhưng họ đã lại gặp nhau. Gần một năm sau, một ông Fudge đầy ưu phiền xuất hiện giữa thính không ngay trong phòng nội các chính phủ, thông báo về một sự nhiễu nhiễu xảy ra tại cúp Kwidditch (hay cái gì đại loại thế) Thế Giới, và rất nhiều Muggle đã bị liên quan vào việc này, tuy nhiên Thủ tướng không cần phải lo, vì dấu hiệu thông báo Kẻ - mà - ai - cũng - biết - là - ai - đấy quay lại không có ý nghĩa lớn lắm (Fudge cho rằng đó là một trò đùa), và Phòng quan hệ đối ngoại với Muggle đang phụ trách vấn đề chỉnh sửa lại trí nhớ cho dân Muggle.

"Ồ, suýt quên mất." Fudge thêm vào. "Chúng tôi đang nhập khẩu ba con rồng ngoại và một con Nhân Sư cho cúp Tam Pháp Thuật, chuyện thường thôi, nhưng Sở Kiểm soát và Điều hoà Sinh vật Pháp thuật nói rằng có điều luật bắt buộc chúng tôi phải thông báo cho anh bạn, nếu chúng tôi mang những sinh vật đặc biệt nguy hiểm vào đất nước!"

"Tôi ...- cái gì ...- rồng?" Thủ tướng lắp bắp.

"Đúng, ba con. Và một con Nhân Sư." Fudge nói. "Chúc một ngày tốt lành."

Thủ tướng đã mong rằng rồng và Nhân Sư là những thứ tồi tệ nhất có thể xảy ra. Nhưng không. Gần hai năm sau, Fudge lại xuất hiện từ lò sưởi, lần này với cái tin về vụ vượt ngục lớn ở Azkaban.

"Một vụ vượt ngục lớn?" Thủ tướng nhắc lại, giọng hơi khàn đi.

"Không gì phải lo, không việc gì phải lo cả!" Fudge nói, một chân đã bước vào lò sưởi. "Chúng tôi sẽ tóm gọn chúng. Nhanh thôi. Tôi chỉ nghĩ anh bạn nên biết."

Trước khi Thủ tướng kịp la lên: "Đợi đã!" Fudge đã biến mất trong làn khói màu xanh.

Bất kể công chúng và những đối thủ nói gì, Thủ tướng không phải một tên ngốc. Trong tâm tưởng ông vẫn có một vấn đề, là, trái ngược hẳn với lời nói của Fudge buổi đầu gặp gỡ, họ gặp nhau khá nhiều lần, và càng ngày Fudge càng tỏ ra cáu kỉnh hơn. Dù không muốn nghĩ tới Bộ trưởng Pháp thuật chút nào (hoặc, như Thủ tướng vẫn tự gọi, vị "Bộ trưởng khác"), nhưng Thủ tướng không vì thế mà bớt lo âu, lần xuất hiện tới của Fudge sẽ kèm những tin khủng khiếp hơn. Việc Fudge lại ra khỏi lò lửa, đầy mệt mỏi, bức bối và lạnh lùng, ngạc nhiên khi thấy Thủ tướng không hiểu vì sao ông lại đến đây, hẳn là thứ tồi tệ nhất trong tuần lễ kinh khủng này.

"Bằng cách nào tôi biết chuyện đang xảy ra trong Cộng đồng... ơ... Phù thủy?" Thủ tướng ngắc ngứ. "Tôi có một đất nước để điều hành, và đủ thứ để quan tâm, không cần đến..."

"Chúng ta có những mối quan tâm chung." Fudge cắt ngang. "Cầu Brockdale không tự nhiên sập. Đó không phải là một cơn lũ. Những kẻ giết người không thuộc dân

Muggle. Gia đình Herbert Chorley sẽ ổn hơn nếu không có ông ta. Chúng tôi đang tiến hành chuyển ông ấy tới Bệnh viện Thánh Mungo chuyên trị thương tích và bệnh tật Pháp thuật. Việc đó sẽ được thực hiện trong tối nay.”

“Ông đã... Tôi sợ là tôi... Cái gì...?” Thủ tướng lắp bắp.

Fudge hít một hơi thở sâu và nói: “Thủ tướng, tôi rất xin lỗi, hẳn đã quay trở lại. Kè - mà - chớ - gọi - tên - ra đã quay trở lại.”

“Quay trở lại? Ông nói quay trở lại nghĩa là còn sống... ý tôi là...”

Thủ tướng hồi tưởng lại cuộc nói chuyện khủng khiếp ba năm trước, khi Fudge kể cho ông về tên phù thủy ai cũng khiếp sợ, kẻ đã gây ra hàng ngàn tội ác kinh tởm trước khi biến mất một cách bí ẩn mười lăm năm trước.

“Đúng, còn sống.” Fudge nói. “Đó là... tôi không biết có thể gọi một người là còn sống không, nếu chúng ta không thể giết được hẳn? Dumbledore không giải thích rõ với tôi lắm. Dù sao, hẳn có một thân thể, hẳn đang đi lại, nói chuyện và giết người, và theo mục đích của cuộc nói chuyện này, tôi nghĩ rằng hẳn còn sống.”

Thủ tướng chẳng biết nói gì hơn, nhưng vì một thói quen cố hữu muốn mình có thể nói thông thạo mọi vấn đề, ông bới tìm trong trí nhớ những gì còn sót lại về mẫu đối thoại ngày trước.

“Serious Black đang ở với - ơ - Kè - mà - chớ - gọi - tên - ra?”

“Black? Black?” Fudge nói, quay chiếc nón quạ đưa bằng ngón tay. “Ý Anh bạn là Sirius Black? Thề có bộ râu của Merlin, không hề. Black đã chết. Chúng tôi đã... ơ... nhằm về anh ta. Anh ta hoàn toàn vô tội. Và anh ta không hề đồng hội đồng thuyền với Kè - mà - chớ - gọi - tên - ra nữa... Ờ... tôi muốn nói là...” ông ta quay chiếc nón quạ đưa ngày càng ác liệt “... tất cả các bằng chứng đều chỉ rõ... hơn năm mươi nhân chứng... nhưng thôi, dù sao anh ta cũng chết rồi. Bị giết, trên thực tế. Trong Bộ Pháp thuật. Sắp mở một cuộc điều tra...”

Trước sự ngạc nhiên của ông, Thủ tướng thấy một thoáng thương hại cho Fudge. Nó nhanh chóng bị che khuất bởi niềm kiêu hãnh rực rỡ, rằng dù có thể ông quá kém cỏi trong lĩnh vực bước ra từ lò sưởi, không bao giờ có một vụ giết người nào xảy ra trong toà nhà chính phủ, dưới quyền hành của ông. Hay đúng hơn, là chưa có...

Fudge tiếp tục “Black là chuyện đã qua. Vấn đề chính, là chúng ta đang ở trong một cuộc chiến, thưa Thủ tướng, và chúng ta cần hành động.”

“Trong cuộc chiến?” Thủ tướng nhắc lại. “Không quá lời đấy chứ?”

“Kè - mà - chớ - gọi - tên - ra đã tập hợp được bọn vượt khỏi ngục Azkaban hồi tháng Giêng.” Fudge nói càng gấp gáp hơn, xoay xoay cái nón quạ đưa trong tay nhanh đến mức nó chỉ còn là một bóng mờ. “Từ khi chúng được tự do, chúng đã hoành hành và tàn phá rất kinh khủng. Cầu Brockdable là do chúng phá. Chúng lên kế hoạch để giết Muggle hàng loạt - trừ phi chúng tôi theo hẳn...”

“Lạy Chúa, thì ra đó là lỗi của ông, làm cho những người đó chết, và tôi phải trả lời câu hỏi về thép han gỉ và dây cầu bị nhão... và tôi không hề biết gì cả!” Thủ tướng gầm lên giận dữ.

“Lỗi của tôi?” Fudge nói, da mặt chuyển màu. “Ý anh bạn là tôi phải thoả hiệp với bọn chúng chứ gì?”

“Không.” Thủ tướng nói, đứng dậy đi lại dọc căn phòng. “Nhưng tôi sẽ truy bắt kẻ hăm dọa và tóm chúng trước khi chúng làm thêm một vụ nào nữa.”

“Vậy anh bạn nghĩ chúng tôi không hề cố gắng làm gì? Fudge nói. “Tất cả những Thần Sáng của Bộ đều được huy động vào cuộc, họ đã và đang tìm kiếm hẳn và bộ hạ... nhưng chúng ta đang nói về phù thủy quyền lực nhất thời đại, phù thủy đã thoát khỏi mọi cố gắng bắt hẳn hơn ba thập kỉ!”

“Vậy tôi đoán ông chuẩn bị nói hẳn cũng là người gây ra cơn lũ ở Miền Tây?” Cơn nóng giận của Thủ tướng càng tăng mỗi bước đi. Thật điên tiết khi biết được lí do của tất cả những thảm họa này, và không thể công bố với mọi người! Thà chúng là lỗi của chính phủ, Thủ tướng hẳn cảm giác dễ chịu hơn...

"Chẳng có cơn lũ nào cả." Fudge nói, rầu rĩ.

"Xin lỗi?" Thủ tướng quát lên, giậm chân liên tục. "Cây cối bật rễ, mái nhà bay, cột đèn cong, những vụ chấn thương nghiêm trọng..."

"Đó là lũ Tử Thần Thực Tử. Những kẻ đi theo Ké - mà - chớ - gọi - tên - ra. Theo dự đoán của tôi, có thể còn có sự dính líu của bọn khổng lồ."

Thủ tướng dừng lại, thể như đầu ông vừa đụng một bức tường vô hình. "Cái gì dính líu cơ?"

Fudge nhăn nhó. "Lần nổi dậy trước, hẳn đã sử dụng người khổng lồ, để đạt được những kế hoạch lớn." Ông nói. "Văn phòng Tin tức sai lệch đã làm việc liên tục, rất nhiều đội Điều chỉnh Trí nhớ đã vào cuộc để sửa đổi trí nhớ những dân Muggle chứng kiến mọi việc. Sở Kiểm soát và Điều hoà Sinh vật Pháp thuật luôn túc trực quanh Somerset. Nhưng chúng tôi không thể tìm thấy bọn khổng lồ. Thật đúng là một thảm hoạ."

"Ông đã không nói!" Thủ tướng đầy tức giận.

"Tôi không phản đối, hiện tại tinh thần ở Bộ Pháp thuật rất thấp. Với tất cả những thứ đó... và rồi để mất Amelia Bones..."

"Để mất ai cơ?"

"Amelia Bones. Giám đốc Sở Thi hành Luật Pháp thuật. Chúng tôi tin Ké - mà - chớ - gọi - tên - ra đã tự tay giết bà, vì bà là một phù thuỷ cực xịn, và có nhiều bằng chứng cho thấy bà đã chiến đấu hết sức mình."

Fudge hăng giọng, ngừng quay cái mũ.

"Nhưng vụ án đó đã xuất hiện trên báo." Thủ tướng cố nén cơn giận. "Báo của chúng tôi. Amelia Bones... chỉ được kể về như một người phụ nữ trung niên sống một mình... Đó... đó là một vụ giết người ghê tởm... có rất nhiều công chúng quan tâm... Cảnh sát còn phải bối rối..."

Fudge thở dài. "Dĩ nhiên rồi. Bị giết trong một căn phòng khoá kín. Chúng tôi, ngược lại, biết rõ ai đã làm chuyện đó. Tuy nhiên, biết rõ cũng chẳng giúp chúng tôi có thêm manh mối gì hữu ích trong việc lần ra hắn. Và Emmeline Vance... có lẽ anh bạn chưa biết vụ đó..."

"Ồ, dĩ nhiên là tôi biết." Thủ tướng nói. "Nó xảy ra ở gần đây. Dư luận và báo chí đã có hẳn một ngày rùm beng... luật lệ không là gì ngay ở sân sau Toà nhà Chính phủ..."

"Chưa đủ đâu." Fudge nói chán nản. "Từng đàn Giám ngục ở khắp mọi nơi, tấn công mọi người... trái, phải, giữa..."

Ngày xa xưa hạnh phúc, nếu nói chuyện này với Thủ tướng, hẳn ông sẽ không hiểu gì. Nhưng bây giờ thì...

"Tôi nghĩ Giám ngục canh gác Azkaban chứ?" ông nói thận trọng.

"Chúng đã từng." Fudge mệt mỏi. "Nhưng chúng đã bỏ theo Ké - mà - chớ - gọi - tên - ra. Tôi không phản đối, đó quả là một tin chấn động."

"Nhưng," Thủ tướng hơi hoảng loạn. "Không phải ông đã nói với tôi chúng là những sinh vật hút hạnh phúc và hi vọng từ con người đấy chứ?"

"Đúng là như vậy. Và chúng đang làm thế. Đó là lí do cho tất cả những sự u ám này."

Đầu gối Thủ tướng nhũn ra. Ông khuyu xuống chiếc ghế gần nhất. Ý nghĩ về những sinh vật vô hình tràn qua làng mạc, thành phố, gieo rắc buồn đau và chán nản lên những người bỏ phiếu cho ông, làm ông thực sự muốn ngất đi.

"Fudge, ông cần phải làm một việc gì đấy. Đó là trách nhiệm của ông. Trách nhiệm của Bộ trưởng Pháp thuật!"

"Thủ tướng thân mến của tôi, anh bạn nghĩ tôi vẫn còn là Bộ trưởng Pháp thuật sau tất cả những điều đã xảy ra? Tôi đã bị sa thải ba ngày trước! Cả Cộng đồng Phù thuỷ đã đấu tranh cho vụ này hơn một tháng nay! Chà, thực sự tôi chưa bao giờ thấy họ đoàn kết như vậy trong cả nhiệm kì đâu!"

Thủ tướng không nói được gì. Dù thực sự ông rất căm phẫn những gì đã xảy ra, ông vẫn cảm thấy thương cho người đàn ông trước mặt mình.

Cuối cùng ông nói. "Tôi rất tiếc. Tôi có thể làm được gì cho ông không?"

"Anh bạn thật là tốt, nhưng tôi sợ là không có gì đâu. Tôi đến đây tối nay để cập nhật thông tin cho anh bạn, và giới thiệu người kế nhiệm của tôi. Đáng lẽ ông ta phải có mặt ở đây vào lúc này, nhưng, ông ta rất bận rộn, với tất cả những thứ đó."

Fudge nhìn vào bức chân dung người đàn ông nhỏ bé đội bộ tóc bạc dài và xoắn, đang ngoáy tai bằng một cái lông chim. Bắt gặp ánh mắt Fudge, bức chân dung nói.

"Ông ta sẽ đến đây ngay. Ông ta vừa chuyển một lá thư cho cụ Dumbledore."

"Chúc ông ta may mắn." Fudge nói, lần đầu tiên chứa đựng vẻ cay đắng. "Tôi viết cho Dumbledore hai lá một ngày trong suốt nửa tháng qua, nhưng cụ không hề chuyển ý... Nếu cụ sẵn sàng thuyết phục thằng bé, tôi có khả năng vẫn là... Tốt thôi, tôi mong Scrimgeour sẽ may mắn hơn!"

Fudge rơi vào một sự im lặng đầy vẻ tội - bị - ngược - đãi. Sự im lặng bất chợt bị phá vỡ bởi giọng nói đầy quyết đoán, mạnh mẽ của bức tranh.

"Tới ngài Thủ tướng dân Muggle. Yêu cầu một cuộc gặp. Khẩn cấp. Xin đáp trả tức thì. Rufus Scrimgeour, Bộ trưởng Pháp thuật."

"Ừm, ừm, tốt thôi." Thủ tướng nói buồn bã, uể oải nhìn ngọn lửa ngọc bích trong lò sưởi bùng cao, một phù thủy khác xuất hiện, và lại bước lên chiếc thảm cổ.

Fudge lùi lại, sau vài giây lưỡng lự, Thủ tướng cũng làm theo, chờ người mới đến phủi sạch bụi khỏi chiếc áo choàng đen và ngó nghiêng xung quanh.

Lúc đầu Thủ tướng nghĩ Rufus Scrimgeour khá giống một con sư tử già. Những vệt xám lẫn trong mái tóc hung dày như một cái bờm, và lẫn cả ở hàng lông mày dày.

Đôi mắt vàng ẩn sau cặp kính kim loại có vành. Ông có vẻ phong nhã, dù bước đi hơi khập khiễng. Thủ tướng thấy toát lên từ ông ta sự mạnh mẽ, sắc sảo, và hiểu tại sao Cộng đồng Phù thủy chọn Scrimgeour chứ không phải Fudge, trong tình cảnh này.

"Ông khoẻ không?" Thủ tướng hỏi lịch sự, chìa tay ra.

Scrimgeour bắt tay nhanh chóng, đảo mắt quanh căn phòng, rút đũa phép từ túi ra.

"Fudge đã kể cho ông mọi chuyện?" Scrimgeour nói, tiến về phía cửa ra vào, chìa đũa phép vào ổ khoá. Thủ tướng nghe thấy tiếng khoá.

"Ơ... đúng!" Thủ tướng nói. "Và nếu ông không phiền, tôi muốn cánh cửa không bị khoá."

"Tôi không thích bị cắt ngang." Scrimgeour nói nhanh. "Hay bị nhìn lén." Ông chìa đũa phép lên cửa sổ. Những tấm rèm tự động nhay ra che. "Tôi là một người bận rộn. Vậy hãy đi vào thẳng vấn đề. Trước hết, chúng ta nói về sự an toàn của ông." Thủ tướng đứng thẳng người lên. "Tôi hoàn toàn hạnh phúc với sự an toàn mà tôi đang có, cảm ơn ông rất..."

"Ồ, chúng tôi thì không." Scrimgeour chen vào. "Sẽ chẳng hay ho gì cho dân Muggle nếu thủ tướng của họ bị ếm lời nguyền Độc Đoán. Người thư kí mới ở văn phòng ngoài..."

"Tôi sẽ không đuổi Kingsley Shacklebolt, nếu đó là thứ các ông muốn nói!" Thủ tướng căng thẳng. "Anh ta có năng lực, làm việc hiệu quả gấp đôi người thường..."

"Đơn giản, đó là vì anh ta là một phù thủy." Scrimgeour nói, không hề mỉm cười.

"Một Thần Sáng xịn, được sắp đặt vào đây để bảo vệ ông."

"Này, khoan đã!" Thủ tướng quát. "Các ông không thể sắp xếp người vào văn phòng của tôi. Tôi mới là người quyết định ai làm việc cho tôi!"

"Tôi lại nghĩ ông rất hài lòng với Shacklebolt?" Scrimgeour lạnh lùng.

"Tôi rất... không, tôi đã..."

"Vậy sẽ không có vấn đề gì chứ?" Scrimgeour nói.

"Tôi... ơ... miễn là Shacklebolt vẫn làm việc... ơ... hiệu quả..." Thủ tướng nói dè dặt. Nhưng có vẻ Scrimgeour không nghe ông.

"Còn, giờ, về Herbert Chorley, bộ trưởng dưới quyền ông." Ông ta tiếp tục. "Người đã thành trò hề của công chúng, bằng cách thể hiện như một con vịt ngớ ngẩn."
"Ông ta thì sao?" Thủ tướng hỏi.
"Ông ta rõ ràng đã bị ếm một lời nguyền Độc Đoán, ở mức độ nhẹ. Nó làm óc ông ta lẫn lộn. Tuy nhiên, ông ta vẫn có thể nguy hiểm."
"Ông ta chỉ đang ba hoa." Thủ tướng yếu ớt. "Có lẽ là do uống quá mức... chắc là ông ta chỉ cần nghỉ ngơi một chút..."
"Rất nhiều bác sĩ ở Bệnh viện đang kiểm tra ông ta. Cho đến bây giờ, ông ta đã cố bóp cổ ba trong số họ. Tốt nhất là ông ta không nên ở trong cộng đồng Muggle một thời gian."
"Tôi... Ông ta sẽ trở lại bình thường chứ?" Thủ tướng đầy hồi hộp.
Scrimgeour đơn thuần chỉ nhún vai, tiến về phía lò sưởi.
"Đó là tất cả những gì tôi phải nói. Tôi sẽ cập nhật thông tin cho ông thường xuyên, Thủ tướng. Hoặc, nếu tôi quá bận rộn, Fudge sẽ đến thay tôi. Ông ta đồng ý ở lại Bộ với tư cách người cố vấn."
Fudge cố gắng cười, nhưng trông như bị đau răng vậy. Scrimgeour cho tay vào túi, lục tìm thứ bột thần kì chuyển ngọn lửa sang màu xanh. Thủ tướng nhìn hai phù thủy đầy thất vọng. Câu nói đã ở trên đầu lưỡi ông cả buổi tối nay bật ra.
"Thượng Đế ơi... Nhưng các ông là phù thủy! Các ông biết làm phép! Các ông có thể giải quyết mọi chuyện dễ dàng!"
Scrimgeour chậm chạp xoay người, trao đổi một cái nhìn hoài nghi với Fudge. Lần này, Fudge mỉm cười thật sự.
"Vấn đề là, cái ác cũng biết phép thuật."
Hai phù thủy lần lượt bước vào ngọn lửa và biến mất.

Chương 2 Ngõ cụt Thợ tiện

Cách đó hàng dặm, những cơn gió sau khi đã đập vào cánh cửa sổ phòng Thủ tướng đã tràn ụa trên mặt con sông với hai bờ sông bắn thủ năm giữa những làn cây và cả những đồng rúc. Bóng đen tràn ngập khung cảnh, và một chiếc cối xay gió quay điên cuồng, mờ ảo như đang cố báo hiệu điềm chẳng lành. Không gian yên ắng và không có dấu hiệu của sự sống nào ngoài tiếng róc rách của dòng nước đen đang chảy và một con cáo chỉ còn da bọc xương đang loay hoay dưới cái rãnh nước đánh hơi, hy vọng tìm được một con cá hay thứ gì ăn được trong những cụm cỏ mọc cao. Nhưng đột nhiên, sau một tiếng nổ bất thành linh, một thứ gì đó nhỏ bé, đội mũ trùm kín đầu xuất hiện trong làn sương mỏng trên bờ của dòng sông. Con cáo cũng đứng yên lại, mắt dò xét lên mọi vật xung quanh cái thứ kỳ lạ mới xuất hiện. Kề lạ mặt đó cũng có vẻ chịu đựng thái độ dò xét ấy một lát, và rồi bùng sáng lên, người này bắt đầu chạy, áo choàng lê trên đám cỏ.
Bằng một tiếng nổ thứ hai to hơn, một kẻ trùm đầu khác xuất hiện.
"Chờ đã!"
Con cáo giờ đang bò sát dưới mặt đất lại bị một tiếng rên rỉ khàn khàn làm giật mình. Nó liêu nháy qua chỗ đang trốn đến chỗ cái rãnh nước. Một tia chớp màu xanh bắn ra, con cáo ré lên, rồi ngã xuống đất, chết.
Kề lạ mặt thứ hai trở ra hất xác con cáo lên.
"Chỉ là một con cáo," một giọng phụ nữ thô lỗ phát ra dưới mũ trùm đầu. "Thế mà ta cứ nghĩ là một Thần Sáng cơ đấy — Cissy, chờ chị!"

Nhưng người đàn bà kia, kẻ vừa quay lại nhìn ánh chớp, lại đã kịp chạy vút về phía cái lạch nơi con cáo vừa té xuống.

"Cissy — Narcissa — nghe chị —"

Người đàn bà thứ hai nắm lấy tay bà ta, nhưng bị giăng ra.

"Bella, trở lại!"

"Mày phải nghe chị !"

"Em đã nghe rồi. Em có quyết định của em. Để em yên!"

Người đàn bà tên Narcissa chạy đến phía trên cái rãnh nước, nơi một hàng rào cũ kỹ đã tách nhánh sông khỏi con đường nhỏ rải đá cuội. Người đàn bà kia, Bella, lập tức theo sau. Hai người cùng đứng trước hàng rào chắn con đường đầy nhà xiêu vẹo đổ nát xếp thành dãy, cửa sổ mờ đục và chẳng nhìn thấy gì nơi bóng tối.

"Gã sống ở đây à?" Bella hỏi với giọng khinh bỉ. "Đây ư? Giữa cái đồng phân Muggle này? Chúng ta hẳn phải là những kẻ đầu tiên thuộc hàng ngũ này đặt chân lên — " Nhưng Narcissa không nghe; bà ta đã lách nhanh qua được cái hàng rào cũ nát và đang vội vã chạy ngang con đường.

"Cissy, chờ đã!"

Bella chạy theo, áo choàng hất tung lên phía sau, và nhìn Narcissa lao tới một cái ngõ giữa những ngôi nhà vào một con đường thứ hai, gần như giống hệt. Một số đèn đường đã vỡ, hai người đàn bà chạy giữa những khoảng sáng tối mập mờ. Người theo sau đã bắt kịp kẻ chạy trước khi họ quẹo vào ngõ rẽ khác, lần này thì thành công bởi bà ta đã giữ chặt tay kẻ chạy đi và kéo lại để hai người nhìn thẳng vào mặt nhau.

"Cissy, mày không được làm thế, mày không được tin hẳn — "

"Nhưng Chúa tể Hắc ám tin, phải không?"

"Chúa tể Hắc ám thì... tao tin là... đã nhầm," Bella hỗn hển, và mắt của bà ta ánh ra một thứ ánh sáng yếu ớt từ cái mũ vải trùm đầu khi nhìn quanh để xem rằng có chắc họ chỉ có hai người ở chốn này hay không. "Trong bất cứ trường hợp nào, chúng ta đã được giao nhiệm vụ không được nói kế hoạch cho bất cứ ai. Đó là phần bội Chúa tể Hắc ám — "

"Để em đi, Bella!" Narcissa cắn nhần, người đàn bà gơ đũa phép rút ra phía dưới tấm áo choàng, chĩa nó vào mặt người chị. Bella chỉ cười khẩy.

"Cissy, chị của mày ư? Mày sẽ không — "

"Chẳng có gì em không dám làm nữa!" Narcissa hỗn hển, kèm một tiếng thở hắt trong giọng nói, và khi người đàn bà vung cây đũa phép như vung con dao, ánh chớp từ cây đũa phép loé lên. Bella thả tay em mình ra - giờ đã nóng bừng lên rồi.

"Narcissa!"

Nhưng Narcissa đã chạy trước rồi. Giăng tay chị ra, bà ta lại chạy miết, luôn giữ một khoảng cách với Bella, họ lạch vào mê lộ của những dãy nhà gạch. Cuối cùng, Narcissa chạy được đến đường Spinner's End, nơi những ống khói cối xay cao vút trong như dấu hiệu cảnh cáo của một ngón tay khổng lồ. Tiếng bước chân vang vọng lộp cộp trên khắp con ngõ nhỏ, đến khi bà chạy đến cái nhà cuối cùng của con ngõ, nơi một thứ ánh sáng chập chờn phát ra phía sau bức màn che ở tầng dưới. Bà gõ cửa trước Bella, miệng lẩm bẩm chửi rủa vì bị đuổi kịp. Cả hai đều đứng chờ, thở hỗn hển khe khẽ; họ đều phải ngửi mùi của con sông bẩn thỉu mà làn gió đêm đưa lại. Sau vài tích tắc, họ nghe thấy tiếng chân đi lại trong nhà và rồi cánh cửa mở hé ra một cái kết. Một cái liếc xéo của một người đàn ông qua họ, một người với bộ tóc dài thật dài, đen xoã thành từng nhánh che cái mặt vàng ửng và đôi mắt màu đen.

Narcissa lật chiếc mũ trùm ra. Làn da trắng nhợt đến nỗi trông như sáng lên trong bóng tối và mái tóc dài vàng óng xoã xuống làm cho bà ta trông càng giống người chết đuối.

"Narcissa!" Người đàn ông nói, mở cửa to chút nữa, ánh sáng chiếu rõ bà và người